

Magyar Vízkűtfűrók Egyesülete

Székhely: H-2700 Cegléd, Rákóczi út 72.
Levél cím: H-2484 Gárdonyi-Agárd, Botond utca 14.
Szám lászám: 10700134-02484309-51100005
Adószám: 19097958-1-07
Honlap: www.vizkutfurok.hu
E-mail: vizkutfurok@vizkutfurok.hu

Fájlnév: [MVE-állásfoglalás-80méter-alatti-mentesség](#)

A Magyar Vízkűtfűrók Egyesületének állásfoglalása a 2017. április hó 26-án Dr. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes ú r által T/15.373 számon benyújtott törvény módosítási javaslatot illetően

A Magyar Vízkűtfűrók Egyesülete a 2017. április hó 26-án Dr. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes ú r által T/15.373 számon benyújtott törvény módosítási javaslat (továbbiakban: törvényjavaslat) **elutasítását, visszavonását** kéri az alább részletesen kifejtett indokok alapján.

Egyesületünket 1992-ben alapítottuk meg. Alapvető céljaink a már akkor is föllelhető engedély nélküli, szakszerűtlen kűtfűrási tevékenység visszaszorítása, a szakmai képzés segítése és az érdekképviselés voltak (lásd www.vizkutfurok.hu).

Egyesületünk azóta a vonatkozó szabályozások szerint működik, változó, jellemzően 50 körüli taglétszámmal. A tagok között többségében vízkűtfűrással foglalkozó vállalkozások, vállalkozók és a tevékenységhez kapcsolódó kiegészítő tevékenységet végzők (geofizikai vizsgálatokkal, illetve mérnöki tervezéssel foglalkozó cégek) szerepelnek. Tagjaink között nagyvállalkozások és egyszemélyes magánvállalkozók egyaránt megtalálhatók, akik az érvényben lévő jogszabályi előírásoknak megfelelően, szakirányú végzettséggel, vállalkozói engedéllyel, az általuk használt gépek és eszközök rendszeres vizsgáztatásával, a megrendelővel kötött vállalkozói szerződés alapján, vízjogi engedéllyel, a szakmai és munkabiztonsági előírások betartásával, megfelelő anyagok alkalmazásával, szakszerűen, vállalkozói számlával, adófizetés terhe mellett, garanciális kötelezettséget vállalva, elérhető, visszahívható módon végzik a tevékenységüket. Egy-egy ilyen szakkivitelező vállalkozás csak a szakszerű munkáját hangsúlyozva képes fönn tartani magát a kontár, hozzá nem értő, munkájukat feketén végző, ellenben nagyon olcsó kivitelezőkkel szemben, akik az előbb fölsorolt munkavégzési feltételek közül gyakorlatilag semmivel nem rendelkeznek.

Tagjaink sokszor panaszkodtak az engedélyezési eljárási rend bürokratikuságára, drágaságára, lassúságára, ami nehezítette munkájukat, és ami további hátrányukat jelentette a kontár kivitelezőkkel szemben. De ilyen végiggondolatlan, előzetes hatásvizsgálattal nyilván nem modellezett változtatást semmiképpen nem akartak. Ez a törvény módosítási javaslat csak a lépéshátrányukat növeli, versenyképességüket tovább csökkenti.

Értetlenül és megdöbbenéssel állunk a törvényjavaslat előtt, egyúttal fölháborítónak tartjuk azt. Ez ugyanis intézményesíti a szakszerűtlen, ellenőrizhetetlen munkát, és fölbecsülhetetlen környezeti károkozáshoz vezet. Hazánkban a vízellátás túlnyomó részben felszín alatti vizekből megoldott. Ezek a vízműutak által megcsapolt ún. vízműves vízadó rétegek a felszín alatt különböző mélységben találhatók. A fővárosban éppen az első vízadó réteg ez; akár 15-20 méteres kutakkal elérhető, megcsapolható. Sok egyéb településen (pl. Székesfehérvár, Sóstói Vízmű; Gödöllő, Északi és Déli Vízbázis) a vízműutak többsége szintén 30-80 méteres. A törvényjavaslat alkotói vajon végiggondolták-e, hogy mi lesz a felszín alatti vízkészleteinkkel, amennyiben 80 méterig mindenféle hatósági engedély és bejelentési kötelezettség nélkül, tehát teljesen ellenőrizetlenül és ellenőrizhetetlenül fúrják majd a kutakat az eddig védettnek számító „vízműves” rétegekre, gyakorlatilag intézményesítve azt az állapotot, amit ez idáig jogtalanul, büntethető módon lehetett csak végezni.

Mi a jogalkotói szándék ezzel? A kutak létesítésekor ezután nem a szakmaiság fog tehát dönteni, hanem az olcsóság, következésképpen rossz, a felszíni és felszínközeli szennyezést a mélység felé továbbító kútszerkezetek fognak készülni silány, nem erre a célra szolgáló anyagokból, szigetelő anyagok alkalmazása nélkül. Egy-egy ilyen bejelentés és engedély nélkül készített, műszakilag elfogadhatatlan minőségű kút elszennyezheti a környezetét, ahogy az például a nitráttartalom egyre mélyebbre és mélyebbre húzódásában már mai is határozottan kimutatható. Sőt, ez a korábban illegálisnak számító tevékenység még a vízműtelepek biztonságát szolgáló vízbázisvédelmi védőterületeken is legálissá válik!

Egy-egy szakszerűtlen kialakítású kút megszüntetése drága, nehezen kivitelezhető folyamat, tönkremenetele esetén ezért inkább egy új kút fúrására kerül majd sor a régi, meghibásodott kút egyidejű fölszámolása nélkül. Az pedig ott marad örökre, állandó szennyezési forrását képezve a felszín alatti vizeknek. Ne feledjük, hogy a felszín alatti kármentesítési munka forint milliárdokat emészt föl, és maradéktalanul soha nem hajtható végre.

Érthetetlen a számunkra, hogy lehet egy ilyen jogszabállyal ennyire semmibe venni természeti értékeinket? Azt a vizet értéktelenítjük el, tesszük tönkre, ami hazánk vízellátásának stratégiai alapja. És mindezt akkor tesszük, amikor világ szinten egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy felszín alatti vízkészleteink nem végtelenek, sérülékenyek és veszélyeztetettek.

A vízügyi szakmától elvárt, az Európai Unió által megkövetelt megalapozott vízkészletgazdálkodást hogyan lehetne folytatni ismeretlen vízkivételi oldal mellett? A kitermelhető vízmennyiség esetleges csökkenése esetén hogyan lesz végrehajtható egy vízkivételi korlátozás, melynek érintettjeiről, sorrendjéről „A vízgazdálkodásról” szóló 1995. évi LVII. törvény (továbbiakban: Vgtv.) 15. § (4) és (5) bekezdése rendelkezik? Hogyan lehet elvárni a közüzemi vízszolgáltatóktól, hogy a Vgtv. 14. § (2) bekezdése szerint az igénybevett vízkészletet biztonságban tartsák, emellett ivóvíz minőségű vizet szolgáltatassanak, ha nem lesz semmiféle nyilvántartás, ismeret a lakossági vízkivételekről, azok helyéről, kialakításáról, mértékéről?

A benyújtott törvényjavaslat számos pontatlanságot és szakmaiatlanságot tartalmaz. Szinte minden pontja kikezdhető. Vegyünk ezek közül néhányat:

- A törvényjavaslat a Vgtv. 29. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezést szánja:

„... vízilétesítmény csak akkor létesíthető és üzemeltethető, valamint vízjogi engedélyt a hatóság csak akkor adhat ki, ha a vízilétesítmény, a vízimunka, illetve a vízhasználat
a) *nem veszélyezteti a vízkészlet védelméhez fűződő érdekeket, és*
b) *megfelel a vízimunkára, a vízilétesítmények megvalósítására, átépítésére és megszüntetésére, valamint üzemeltetésére és a vízhasználatok gyakorlására kiadott vízgazdálkodási, műszaki és biztonsági szabályoknak, a vízháztartás, vízminőség, felszín alatti és felszíni vizek védelmével összefüggő egyéb szabályozásnak.”*

Kérdezzük mi, hogyan dönthető ez el, ha — engedély és bejelentés híján — a lakossági (jelenleg jegyzői engedélyezésű) kutakat illetően azt sem tudjuk majd, léteznek-e egyáltalán?

- A törvényjavaslat a Vgtv. 29. § (7) bekezdése helyébe a következő rendelkezést léptetné:

„Mentesül a vízgazdálkodási bírság megfizetése alól az a létesítő, aki a törvénymódosítás hatálybalépését megelőzően engedély nélkül vagy engedélytől eltérően létesített vízkivételt biztosító vízilétesítményt, ha
b) *a vízjogi fennmaradási engedélyezési eljárást 2028. december 31-ig kérelmezi...”*

Miért kéne az engedély nélküli vízhasználatot, gyakorlatilag a víz lopását engedélyezni e vízhasználók számára 2028-ig. Miért hozzuk hátrányba azokat a vízjogi engedéllyel rendelkezőket, akik ezen idő alatt vízkészlet járulékot fizetnek az állam felé a kitermelt víz után, rendszeres üzemi méréseket végeznek és adatokat szolgáltatnak? Miért hagyjuk, hogy a nagy valószínűséggel szakszerűtlen kútszerkezet 2028-ig hatósági számonkérés nélkül szennyezhesse a környezetet? Mert miért fordulna bejelentésével az érintett, jelenleg engedély nélküli vízkivételt szabálytalanul folytató építető hamarabb a hatósághoz, mint a határidő lejárta? Erre semmi nem kötelezi.

- A törvényjavaslat a Vgtv. 30. § (2) bekezdését a következő rendelkezéssel cserélné föl:

„Ha a vízjogi engedély módosítását, szüneteltetését, visszavonását vagy a vízilétesítmény megszüntetését megalapozó eseményt tevékenység vagy mulasztás idézte elő, az engedélyest vagy a létesítőt (üzemeltetőt) az ebből eredő károkért az köteles kártalanítani, akinek tevékenysége vagy mulasztása miatt vált szükségessé a hatósági intézkedés.”

Fölmerül a kérdés, hogy egy vízműkútban kimutatott vízszennyeződés esetén kivel szemben lépünk majd föl, ha nem ismerjük a szakszerűtlen lakossági kút helyét, s így a kutat építető —

sem bejelentésre, sem vízjogi engedélyezésre nem kötelezett — károkozót? Miért adunk lehetőséget az ilyen kutak megépítésére, hogy aztán majd súlyos pénzeket fizessünk ki az általuk okozott környezeti károk fölszámolására?

- A törvényjavaslat a Vgtv. 31. § (2) bekezdését a következő rendelkezéssel váltaná föl:

„Mentes a díjfizetési kötelezettség alól

b) a vízkivétel biztosító vízilétesítmények engedélyezési eljárása a 29. § (7) bekezdés b) pontjában meghatározott időpontig (2028. december 31.).”

Ennek a változtatásnak mindenki örülne. Kérdés, hogy a szintén borsos szakhatósági közreműködési díjak is megszűnnek-e?

- A törvényjavaslat „A termőföld védelméről” szóló 2007. évi CXXIX. törvényt is módosítaná, pontosabban a 10. § (2) bekezdését kiegészítené egy f) ponttal a következők szerint:

„A termőföld más célú hasznosítása mentes az ingatlanügyi hatóság engedélye alól, ha a termőföldet

f) vízkivétel biztosító vízilétesítmény létesítése céljából veszik igénybe.”

Ez a módosítás is üdvözlendő, egyetértünk vele. Egyszerűsíti az eljárást, csökkenti az eljárás során a kérelmezőt terhelő költségeket.

A törvényjavaslat indokolási részében leírtakkal szemben is vannak észrevételeink:

1. A „házi vízigény” jelenleg nem mennyiségi, hanem minőségi (a fölhasználási célt meghatározó) kategória. Pontosabban kell fogalmazni, ha az évi 500 m³ alatti háztartási vízigényt vagy házi ivóvízigényt kielégítő saját kutas fogyasztókra gondolunk.
2. A házi vízigény (helyesen a jelenlegi jogszabályok szerint háztartási vízigény és házi ivóvízigény) és a gazdasági célú vízigények mellett más vízigények (pl. közcélú (vízműves vízszolgáltatás), gyógyászat stb.) is létezik. Az engedélymentesség ezekre is kiterjed majd?
3. Hogyan érvényesíthetők a vízkészletek védelméhez fűződő érdekek, valamint a vízgazdálkodási, műszaki, biztonsági és vízvédelmi szabályok a hatósági engedély és mindenféle bejelentés nélkül létesíthető vízilétesítmények esetében? Hogyan vizsgálja ezen előírásoknak való megfelelést a hatóság, ha még csak nem is tud a létezésükről?

Összességében azt látjuk, hogy ez a törvénymódosítási javaslat — bármi volt is a benyújtó szándéka — elértékteleníti a felszín alatti vizeket, azok vízminőségének óvását, esetleges eddig célul kitűzött vízminőségi vagy mennyiségi javítását lehetetlenné teszi, sőt azok elszennyezése irányába hat, környezeti károkozáshoz vezet, továbbá súlytalanná, megalapozatlanná teszi a vízkészlet-gazdálkodást. Előrejelezhető eredménye a közüzemi ivóvíz-szolgáltatás bizonytalan helyzetbe hozatala, a szakszerű kútkivitelezők ellehetetlenítése lesz.

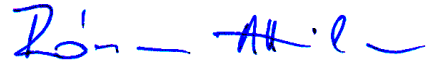
A vízgazdálkodással kapcsolatos jogi szabályozás átdolgozására véleményünk szerint is szükség van, de a módosítást helyes vízgazdálkodási szakmai alapokra kell helyezni. Ezzel kapcsolatban Egyesületünknek az alábbi **javaslatai** vannak:

- Bejelentési kötelezettség nélkül semmilyen kútkivitelezési munka ne legyen végezhető. A vízkészletekkel történő gazdálkodás csak így lehetséges, a fenntarthatóságnak ez az alapja.
- A jegyzői engedélyezés vagy bejelentési kötelezettség hatáskörét a jelenlegi talajvíz, illetve parti szűrésű víz besorolások helyett 30 méterre, legfeljebb 50 méterre javasoljuk módosítani. Ez már többnyire lehetőséget ad a talajvíz alatti első, második vízadó rétegek igénybevételére is. Vízbázisvédelmi védőterületeken jegyzői engedéllyel vagy bejelentéssel továbbra se lehessen kutat fúrní. A karsztvizekre irányuló vízkivételeket — a törvényjavaslattal egyezően — továbbra is a katasztrófavédelem vízügyi hatósági engedélyezési körében javasoljuk tartani.
- A vízgazdálkodási bírságtól mentes időszak 10 évvel történő meghosszabbítása nem ösztönöz a legalizálásra. Annak legfeljebb 2020-ig történő meghosszabbítását javasoljuk.
- Az engedélyezési folyamatnak sokkal gyorsabbnak, egyszerűbbnek, átláthatónak kell lennie. E tekintetben könnyebbséget jelentene a digitális ügyintézésre való áttérés, a térinformatikai alapú nyilvántartás bevezetése. A rövid eljárási határidők, minimális illetékek jelentik a kulcsát a kútfúrás kifehérítésének.
- Fontos, hogy kútkivitelezési munkát kizárólag regisztrált szakképzett kivitelezők végezhesenek, ami már önmagában garancia a minőségi munkavégzésre. Ennek érdekében minden olyan kivitelezőt, aki megfelel a jogszabályi előírásoknak (szakképzettség, vizsgázott munkagépek), lajstromszámmal kellene ellátni. E nélkül kútfúrási tevékenységet ne lehessen végezni.
- Az ellenőrzési tevékenységet, a hatósági jelenléteket a kivitelezési helyszíneken meg kell teremteni. Engedély vagy bejelentés nélkül folytatott tevékenység esetén a fúróberendezés legyen elkobozható, egyidejű szabálysértési bírság kiszabása mellett. Ez a két szankció együtt már kellő visszatartó erővel bírna a szakszerűtlen tevékenységet folytatók számára.
- A mezőgazdaság fejlesztése céljára szolgáló állami és EU-s pályázati források egy részét javasoljuk átcsoportosítani a meglévő öntöző kutak műszaki állapotának vizsgálatára, a rossz műszaki kialakítású vagy állapotú kutak fölszámolására, és helyettük új, szakszerűen épített kutak építésének támogatására.

A leírtak alapján kérjük a megalapozatlan, minden szakmaiságot nélkülöző *T/15.373 számon* benyújtott törvénymódosítási javaslat **határozott visszavonását és föntiek szerinti átdolgozását.**

A törvénymódosításhoz kapcsolódó végrehajtási rendeletek kidolgozásához följánljuk Egyesületünk közreműködését.

Kelt Agárdon, 2017. április hó 28-án

Rózsa Attila
egyesületi elnök